

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 15. april 2024
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Mostafa Mohammadi
Sagsnr.: 2024-04217
Dok.: 3215412

Besvarelse af spørgsmål nr. 805 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 805 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 18. marts 2024. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mikkel Bjørn (DF).

Peter Hummelgaard

/

Morten Holland Heide

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 805 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Er ministeren enig med spørgeren i, at straffeloven bør indrettes sådan, at gaderøveri aldrig skal kunne straffes med under 12 måneders ubetinget lukket fængsel uden udgang til weekendfester?”

Svar:

Som det fremgår af regeringsgrundlaget ”Ansvar for Danmark”, vil regeringen gennemføre en strafreform, hvor der sættes hårdere og mere konsekvent ind over for bl.a. alvorlig personfarlig kriminalitet. Regeringen vil også sætte ind over for utryghedsskabende adfærd, så det bliver mere trygt for alle at færdes i f.eks. boligområder og på togstationer. Regeringen har endnu ikke lagt sig fast på, hvilke konkrete strafs-kærperler der skal indgå i strafreformen, og hvordan skærperlerne nærmere skal gennemføres.

Jeg mener dog, at vi som udgangspunkt bør være tilbageholdende med at fastsætte minimumsstraffe. Forbrydelser forekommer i mange varianter, og der er sjældent to overtrædelser, som er ens. Derfor er det vigtigt, at domstolene ved straffastsættelsen har mulighed for at tage højde for nuancerne i den konkrete sag og de samlede omstændigheder.

I stedet for at fastsætte minimumsstraffe bør vi fra Folketingets side komme med klare tilkendegivelser i lovgivningen om, hvordan forbrydelser af en given grovhed i almindelighed bør straffes. Tilkendegivelsen af strafniveauet bør i den forbindelse ikke angives som et minimum, men alene som et udgangspunkt. På den måde overlades det konkrete skøn fortsat til domstolene.